

Ing.Bohumír Procházka, scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali žáci ZŠ Bodláka a Pampelišky: Martin Smolík, Jakub Halla, Emily Vildmanová, Prokop Nierostek, Vít Špilar

„Tam byla obrovská hromada cukru. My jsme tam pronikli. A do toho cukru jsme skákali systémem, jak skákají skokani na lyžích. Takže bylo to z velké výšky, ale protože skočils a jels, tak se tam nikomu nic nestalo. Tam jsme ty holinky vysypali a šli na druhé kolo.“

Tak vzpomíná Bohumír Procházka, zvaný „Prochor“, na dětské rošťárny v Libáni krátce po válce. Jeho tatínek pracoval v cukrovaru a jako kluci tam tajně chodili. Parta Cukrovarníků bojovala dětské bitvy s partou Vídeňáků, někdy nebyla nouze o zranění, prakem vystřelená kovová matka jednou trefila spolužáka do hlavy:

„ A teď mu trošičku začala téct krev, ale my jsme se báli poslat ho domů obvázat, že by nás sprdli, tak jsme ho léčili sami. A nějaký vůl vymyslel, že moč je sterilní tekutina. Tak ho dva drželi a ostatní jsme mu čůrali na hlavu. A jak to teklo, tak do oka. On řval, protože ho to páliło. A my jsme říkali: ‘To musíš vydržet, protože to se právě hojí.’“

Tatínek Bohumíra Procházky byl členem Komunistické strany, stejně jako celá rodina.

„Můj táta dělil a rodina dělila libáňské spoluobčany na soudruhy, to byli komunisti a ostatní to byla reakce, reakcionáři neboli zpátečníci.“

Rodiče přihlásily Bohumíra v roce 1954 do vojenské školy.

„ Protože jim někdo nabulíkoval, že budu moct být voják, ale ještě i inženýr. Kluka, který je zvyklý běhat po ulici, zavřou do vojenský školy. Bylo mě čtrnáct a pustili mě domů třikrát do roka, abych viděl svoji maminku tatínka a svoje kamarády. První přelomový okamžik byl, když jsem se z toho svobodného klukovského života se najednou octnul v kasárnách se vším možným, včetně šikany, tvrdý vojenské šikany a podobně.“

Přesto Bohumír Procházka pořád věřil komunistické straně.

„Do Komunistické strany mě vzali na vysoké škole a to mě to na mě můj táta byl poprvé hrdej. Dal mi najevo, že z toho má radost.“

Pro Prochora byli v životě důležití knížky a čtení-

„Od Jindry Macouna jsem dostal Solženicyna, Souostroví Gulag. To je knížka, která popisovala komunistické lágry na Sibiři v Rusku, jak zacházeli s těmi politickými vězni. A už jsem si uvědomoval, že v tom komunismu je něco špatně, a pak jsem přišel na to, že je hodně špatně.“

Opravdovým zlomovým okamžikem byl rok 1968 a okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Bohumír Procházka v tu dobu učil v Jičíně na průmyslové škole. Každý, kdo působil ve školství, musel projít prověrkami a souhlasit se vstupem vojsk.

„ Já jsem řekl, že nesouhlasím. Tak mě nejdřív přeložili do Nové Paky, do učiliště, abych dojížděl aspoň a po třech letech mně řekli: ‘ Budťo odejdete ze školy dobrovolně nebo s vámi rozvážeme

pracovní poměr. Byli jsme tam dva, pan profesor Úlehla, úžasný občan města Jičína, který řekl, že nesouhlasí s odchodem. Vyhodili ho ze školy a on potom byl u vodních zdrojů a byl tam v noblesní společnosti ostatních vyhozených lidí. Já jsem se po poradě s manželkou teda posral, abych to řekl česky a řekl jsem, že odejdu dobrovolně. Nastoupil jsem na hygienickou stanici.“

Otec Bohumíra Procházky byl stále v komunistické straně a se synem si nerozuměl.

„A pak přijela maminka, říkala: ‘Tatínek vzal svoje milicionářské medaile, a že je půjde vrátit na KSČ na komunistické sekretariát. Že on je vrátí na protest, jak zacházejí s jeho synem.“

Nejdůležitější změnou pak byl rok 1989, po kterém se konečně Bohumír Procházka mohl věnovat novinářině.

„Mám dvacet dva roků svoje noviny. A tam můžu, a to je jeden z tak úžasných výdobytků poslední doby, demokratického systému, já si tam můžu napsat úplně, co chci.“

Doufáme, že si Prochor bude ještě dlouho psát, co chce.